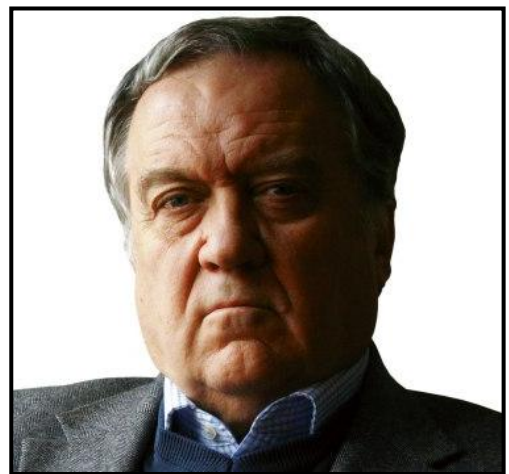


**Izrael ne dozvoljava  
završetak rata**

**Zlatko Dizdarević**



## Izrael ne dozvoljava završetak rata

Zlatko Dizdarević

Novinar, pisac, diplomata – Sarajevo



### Sažetak

Na svjetskoj sceni, mogućim završetkom rata u Siriji i pobjedom onih kojima je otet Golan, prvo se uspaničio Izrael. Malo je kome ovakvih sedam minulih godina toliko odgovaralo koliko Benjaminu Netanyahuu i onima oko njega. Brutalno se razbijala arapska zajednica – što ih je manje to je njegovoj logici bliže. Palestinsko pitanje prvo je politički minimizirano do kraja, pa onda i sasvim eliminisano. Iran jeste izašao iz izolacije ali je i on bio zabavljen unutrašnjom situacijom i usmjeren na regionalne odnose kroz Siriju, uostalom i Saudijska Arabija ga uz politički pogubljenog Trampa zaskakuje. Tel Avivu su i nesretni Kurdi, vazda pogodni za tuđa potkusurivanja, išli naruku idejom o cijepanju Iraka. Ipak, suštinska drama tog i takvog Izraela ponajprije je on sam sebi, nepobjedivi protivnik sa svojom sada već potpunom mentalnom, vojnom, političkom ali i svakom drugom klaustrofobijom.

Ključne riječi: Sirija, rat, Izrael, arapska zajednica

U vezi sa Sirijom i naslućenim krajem rata priprema se scenario koji ne može da iznenadi nikog iole upućenijeg u svjetska zbivanja koja su se nekada zvala politikom, a odavno već čistim siledžijstvom. Neprihvatanje pobjede „Assadovog režima“, kako se od samog početka u mnogim zapadnim i probranim islamskim režimima naziva suverena i legitimna država koja im se nije uklopila u računice, znači neprihvatanje činjenica ali vremena su takva, koga se tiču činjenice. I dalje se sirijska realnost, informacije odande i motivi tamošnjih okršaja tumače onako kako kome odgovara. I dalje se prešućuje, laže, petlja i zaklanja iza velikih riječi, kobajagi civilizacijskih opredjeljenja, ali kontrola nad umom ne može vječito nadjačavati, ako ništa zdravu logiku i sve ono što se može vidjeti prostim okom, pa i dokučiti političkim obrazovanjem sa nivoa srednje škole.

Najsnažnije opiranje toj realnosti i logici, naravno tragom svojih interesa, u ovom času pokazuje Netanyahuov Izrael. On i njegovi sljedbenici naprosto su ponovo i agresivno proglasili Iran bliskoistočnim pobjednikom u ovom ratu i pozivaju panično sve unaokolo da se „odupru ovoj opasnosti po region.“ Prije svega Ameriku ali i Rusiju! Ovi pozivi i na diplomatskom i na vojnom planu već se operacionaliziraju. Istorija je poznata.

Prve naznake poraza raznih proxy-ofanzivaca i inostranih ekstremista koji su prije šest godina krenuli u rušenje Sirije temeljem tuđe volje, potpuno eliminirajući iz igre istinske domaće borce za „proljeće“ i demokratizaciju zemlje u kojoj se stanje već vidljivo počelo odmicati od vremena autokrate Hafeza el Assada, pojavile su se u zapadnim medijima tek prije nekoliko sedmica. Signali prihvatanja nove realnosti prepoznavani su i u izjavama diplomata Zapada, jednog po jednog, da odlazak Assada sa vlasti nije više preduslov za pregovore o budućnosti Sirije... Nije im se moglo sasvim vjerovati, uvijek se ostavljao prazan prostor za ono „ako“, međutim, nakon Aleppa a onda posebno i Deir az Zora, ispostavilo se da ta tuđa „dozvola“ Assadu i nije potrebna za pobjedu.

Na velikoj međunarodnoj sceni, ovjerenoj Ujedinjenim nacijama, led je probio specijalni izaslanik za Siriju Steffan de Mistura u poruci sirijskoj opoziciji: „Moraju shvatiti kako nisu pobijedili“, a onda diplomatski dodao, „da moraju imati osjećanja za realnost...“ Mudri diplomata kazao je još i kako se nada da ni „Assad neće proglašavati pobjedu...!“ Druga je stvar što je ova

nada, i pored svega, nerealna. Oglasili su se, zabilježeno je, i drugi pobjednici. Lider Hezbollaha Hassan Nasrallah, jednostavno i bez ikakve dileme: „Mi smo dobili rat u Siriji. Ostali projekti su propali.“ Potom šef štaba ruske vojske u Siriji, Alexander Lapin: „85 % teritorije očišćeno je od militantata i ilegalnih naoružanih grupa.“ Poznato je kako preživjeli ISIL-ovci nakon poraza u Deir az Zoru bježe na istočnu obalu Eufrata. Ali i to da se sedamdesetak terorističkih grupa i 25 hiljada njihovih pripadnika ujedinilo pod komandom Al-Nusre u nešto što se zove Hayat Tahrir al-Sham. Pitanje je vremena dokle će i kuda će. U Damask je potom došao i ruski ministar odbrane a simbolično, sa njim su se u vojnoj bazi Hmeymim blizu Latakije po prvi put pojavili i moćni borbeni avioni MIG29 SMT, potpuno nova verzija „bivših“ MIG-ova 29. Medijima nervoznih gubitnika kao slučajno je promakla vijest da je u Damasku održan prvi sajam posvećen obnovi i građevinarstvu a nije nepoznato da su sastavljene i liste zemalja i firmi koje će moći – i još preciznije, onih koje neće moći – da se okoriste velikim poslovima obnove razorene zemlje.

Mnoge izbjeglice se već u desetinama hiljada vraćaju iz Turske, Jordana, Libana, pa i iz Evrope, u potpuno razorene domove, kako bi počeli život iznova. Kuća je kuća. Za njih su besmislena osvrtnja na nervozne tvrdnje propagandnih mašinerija da „Assad vraća nasilu izbjeglice raznim prijetnjama kako bi stvorio utisak o svojoj popularnosti...“ Ta faza propagande je, ipak, prošla.

Prešutkivanje bitnih činjenica i fakata u svjetskoj javnosti o neupitnim istinama Sirije, priča je za sebe. Odgovori iz dana u dan pristižu iz same Sirije ali, nije nebitno, i iz pera sve većeg broja svjetskih novinara kojima je ipak stalo do vlastitog profesionalnog obraza, najblaže kazano. Isplivavaju dokumenti koji su se silno krili o tome odakle se vuku konci sirijske drame, ko sve i odakle naoružava teroriste tamo, gdje je i u čije džepove „curila“ nafta iz osvojenih i opljačkanih tamošnjih izvora, ko liječi teroriste sa sirijskih ratišta i u kojoj državi u komšiluku – navodno najvećem neprijatelju islama, ko kako lobira ili glasa u svjetskim organizacijama protiv Damaska, koje su energetske mega-trase, posebno plinovodi, od početka bili povod za razaranja i uništavanja država, otkud islamski radikalizam i kome je najviše poslužio a čijih je žrtava najviše, šta je depopulacija a šta geografsko rekonponovanje regiona u kojem je pokrenut krvavi projekat nazvan tako milozvučno - „arapsko proljeće“. Kako to da je bezmalo polovica od svih raseljenih u Siriji pobjegla baš u Damask i okolinu, tamo gdje vlada njihov „zlotvor Assad“, a ne među „oslobodioce“.

O svemu se ovome tu i tamo kazala pokoja riječ ali, više slučajno, skoro pa omaškom političkih egzibicionista. Ovih dana, međutim, postalo je normalno da čak i uvaženi branitelj američkog pogleda na svijet i interese, časopis Foreign Policy, u svom objašnjavanju izraelskih interesa na Bliskom istoku, objavi onako kao usput, kako su sirijski sunni arapski pobunjenici, do jučer veliki igrači među ekstremistima, danas ostavljeni od svih i bore se za golo preživljavanje, da se o nadi u pobjedu nad Assadovim režimom i ne govori.

Tako danas izgleda jedna strana priče o pobjedi. Zna se ko je tu ko, dokle je ko došao, ko se još drži a koga više i nema, ili se već preselio na druga potencijalna i stvarna ratišta. Mnogo je kombinacija i u vezi sa preslagivanjima geostrateške naravi, a mnoga se tek slute. Bliski Istok dvijehiljadite i ovaj danas nisu isti. Mnogi su se zaigrali a mnogi preigrali. Kada se sve završi (ako se brzo završi jer su gubitnici veliki i moćni i ne priznaju poraz) ništa neće biti kao prije. Ono što je već sada sigurno, spada u događaje koje će istorija pamtiti. Rat u Siriji nije tek uobičajeni rat arogantne sile protiv malog koji nije iskazao poslušnost i nije htio da se pokori, već događaj koji mijenja mnogo toga na planeti. Poraženi Zapad sa islamističkim poslušnicima polako umire kao presudna moć na Istoku.

Za Zapad je teško prihvatljiva činjenica da Sirija može značiti važno globalno buđenje, znak da se isplati boriti. Zato nije sve još gotovo.

Ta je zemlja, ma šta se nakon rata dešavalo u njoj, prva i jedina u minulim decenijama pokazala da se i protiv velike osvajačke politike, ali i povodljive i snishodljive međunarodne zajednice i njenih oružja – može pobijediti. U planetarnoj prevari sa krađom „proljeća“ to prije Sirije nije viđeno ni u jednoj od zemalja koje su „demokratizirane“ razaranjem. Primjer Damaska je zato izuzetno važan, uz strašnu cijenu koju su tamo platili.

Ono što danas više nije isto kao prije pet godina bitno mijenja geostrategiju ne samo regiona. Kroz ovu dramu na veliku svjetsku scenu vratila se Rusija kao sila, dokidajući tako eru monocentrizma nakon raspada Sovjetskog Saveza. Amerika činjenicu tog raspada nije iskoristila ni onako kako je to obećavala, ni kako je mogla. Naprotiv. Nuđeno joj je partnerstvo u borbi protiv terorizma ali, Zapad je to arogantno odbio i to pod kupolom UN-a, prije dvije godine. Samo nekoliko dana nakon toga, igra se počela mijenjati. Rusi su ušli u Siriju uz svojevrsnu koaliciju sa Iranom. Na užas onih koji su

vjerovali da su se proširili svojom definitivnim utjecajem u regionu. Riječ je prije svega o Saudijskoj Arabiji i satelitima iz tog „kampa“. Turska je sa Erdoganom posebna priča iz arsenala otomanske lukavštine i ambicije. Tu logika „svilenog gajtana“ nikada nije umrla. Washington sadašnju duboku geostratešku promjenu kao da još nije shvatio. Niti činjenicu da u novoj areni spram njih nije više samo jedan takmac, već čitav blok zemalja u kojem su, pored Rusije i Kina, Iran, zemlje BRICS-a pa tako i Indija, Brazil. Sve je bliža i daleka Latinska Amerika. Ali i mnogi kojima i nije više do ideološkog „svrstavanja“ i siti su bilo kakvog uslovljavanja ekonomije ideologijom. Nova sankcijska žandaranja protiv Irana, pritiskivanja posrnule Evrope i kupovanje unutar nje malih i poslušnih protiv starih i iskusnih, duboka nesvjest spram dometa Rusije bez obzira na unutrašnju situaciju koja „udžbenički“ nije demokratska – stare su zablude u potpuno novoj situaciji. Odavno ciljevi u svjetskoj politici nisu demokracija sa ljudskim pravima, već goli interes bezmalo legalno realiziran silom.

Ovakav završetak storije u Siriji mijenja i mnoge današnje realnosti u energetske imperijama. Plinovod Katar – Mediteran preko Sirije, jedan od suštinskih povoda za kažnjavanje neposlušnog Assada, nije „pobijedio“ u utrci sa plinovodom Iran – Irak – Sirija – Mediteran. Plin postaje i razdjelnica između Amerike i Evrope. Aveti stare britanske doktrine da se dva moćna evropska carstva, njemačko i rusko ne smiju približiti, opet ih opsjeda. A približio ih je itekako interes, prije svega energetski. Izlaskom iz EU London se u cijeloj ovoj priči ambiciozno okrenuo Americi i starim idejama za vladanje Dalekim istokom i dijelom Azije. To uostalom i jeste bio jedan od razloga za izlazak, vječitoj britanskoj imperijalnoj ambiciji EU je postala pretijesna a željena dominacija uz Njemačku, Francusku i druge upitna. Eno im zato već sada i novih vojnih baza tamo gdje EU nije imao interesa, ali evo i lordova na Balkanu, u ime Amerikanaca, da se pozabave ovim prostorom. Ovdje, naravno, mahalski posvađani i razjedinjeni kako bi svako vladao svojom avlijom i ne pokušavaju da dozovu u sjećanje priče o razornim političkim tragovima koje su ovakvi lordovi ostavljali vazda malima za sobom. A i da se sjete, šta ih se tiče, avlija je avlija a lokalni gazda u njoj je mjera moći i ambicije.

Na svjetskoj sceni, opet očekivano, mogućim završetkom rata u Siriji i pobjedom onih kojima je otet Golan, prvo se uspaničio Izrael. Malo je kome ovakvih sedam minulih godina toliko odgovaralo koliko Benjaminu Netanyahuu i onima oko njega. Brutalno se razbijala arapska zajednica – što ih

je manje to je njegovoj logici bliže. Palestinsko pitanje prvo je politički minimizirano do kraja, pa onda i sasvim eliminisano. Iran jeste izašao iz izolacije ali je i on bio zabavljen unutrašnjom situacijom i usmjeren na regionalne odnose kroz Siriju, uostalom i Saudijska Arabija ga uz politički pogubljenog Trampa zaskakuje. Tel Avivu su i nesretni Kurdi, vazda pogodni za tuđa potkusurivanja, išli naruku idejom o cijepanju Iraka. Ipak, suštinska drama tog i takvog Izraela ponajprije je on sam sebi, nepobjedivi protivnik sa svojom sada već potpunom mentalnom, vojnom, političkom ali i svakom drugom klaustrofobijom.

Malo je ko priču o ovome posložio na dubinski toliko respektabilan način, iznutra i sa lica mjesta, a opet ljudski, intelektualno ozbiljno i upozoravajuće kao Izraelac Gideon Levy, svjetski nagrađivani novinar-kolumnista serioznog političkog dnevnika Haaretz. Rođen je i odrastao u Tel Avivu, služio u izraelskoj armiji i novinar od mladih dana koji je, kako kaže: „Rano shvatio da se pola sata od kuće dešava realna ljudska drama za koju smo krivi a nećemo da znamo i ne interesuje nas.“

Govoreći ne tako davno u Washingtonu, kao gost u prestižnom „National Press Club-u“, kazao je koja su po njemu tri razorna principa na kojima Izrael živi u svojoj brutalnoj realnosti: Prvo, većina Izraelaca iskreno vjeruje da su izabrani narod a ako je to tako mi imamo pravo na sve što želimo. Drugo, bilo je u istoriji i dužih i brutalnijih okupacija od izraelske okupacije Palestine, ali nikada nije bilo okupacije u kojoj je okupator predstavio sebe kao žrtvu, i to kao jedinu žrtvu unaokolo. Izraelci ne mogu živjeti u miru jer to žrtve ne mogu. Treće je sistematska dehumanizacija Palestinaca, a pošto oni nisu ljudska bića kao mi, onda tu nema ni pitanja ljudskih prava...

Ukupni opus Gideon Levya temeljen na ovakvom razmišljanju, svakom čovjeku koji se samo očešao o istinsku realnost Izraela i Palestine, daje za pravo kada mu vjeruje. Ujedno, ta realnost vraća priču i na storiju sa Sirijom i slutnju da kraj koji se nazire neće biti dopušten bez novih velikih problema i nove krvi. Nažalost, i uz nove „simpatije“ za poteze izraelske države i logiku iz Amerike, ma o kakvim se lobijima, utjecajima, masonima, finansijama, medijima i Hollywoodu, bankama i advokatima radilo.

Izrael ovih dana prijeti da se rat u Siriji ne smije završiti ovako, jer se kroz taj rat, tvrde, Iran kao neprijatelj kojim su vječito opsjednuti, „približava njihovim granicama“. Netanyahu je silno zabrinut da ni Washington ni

Moskva, svako iz svojih razloga, ne pokazuju dovoljno „osjetljivosti“ za ovu dramu. Hezbollah je tu samo priča o „tamponu“ ali su uvjereni da će njih lakše riješiti. Prošli put nisu i bilo je bolno. Međutim, mediji i obavještajni dokumenti su puni „dokaza“ kako Iran direktno krči put prema njihovoj granici. Svašta je na toj liniji ubačeno u igru, i nove „prošijske jedinice“ unaokolo, i slabljenje saveznika koje su imali među poraženim teroristima u Siriji, i opasnost od približavanja „njihovom“ Golanu i prelazu Quneitra. Nisu pomogla ni prethodna „upozorenja“ ciljanim ubistvom sina Hezbollahovog komandanta Imada Mughniyeha ni generala Iranske revolucionarne garde Mohammada Allahdadia. I rusko-američki dogovor o prekidu vatre i stvaranju demilitarizovanih zona u Siriji, od kojih jedna „izrazito zabrinjava“ Tel Aviv zbog blizine Golanu, sada se izvlači iz rukava kao adut za vojni obračun sa Sirijom. Njihova doktrinarna opsesija da „svoj teren“ treba braniti porazom neprijatelja u njegovoj kući stara je koliko i država. Otud i okupacija Golana (uz kontrolu vode), potom pokušaj eliminacije Hezbollaha na jugu Libana, nedopuštanje Palestincima da se približe rijeci Jordan, okupacija Sinaja i Gaze u prethodnim ratovima itd.

Sve ovo, uz sasvim konkretne razrade planova odakle se može udariti, sa kojih aerodroma i vojnih baza, preko čijeg neba (libansko je najlakše) ne bi bilo ovoliko zabrinjavajuće da nije „ležernosti SAD“ (sic!) u odnosu prema Izraelu koji je u opasnosti, kako se Trumpu odatle zamjera! Teško bi se moglo kazati da je dokaz te ležernosti skandalozna izjava američkog ambasadora u Tel Avivu Davida Friedmana koji će, prema londonskom Guardianu od 28. septembra, izjaviti kako je „Izrael okupirao samo 2% Zapadne obale“. Mimo toga, propali njujorški advokat koji se godinama brinuo o Trumpovim poslovima sa nekretninama pa tako bez dana diplomatskog ili bilo kakvog drugog državničkog iskustva postao do sada najradikalniji ortdoksni Jevrej na ovoj funkciji, pokazao je „znanje“ o ovoj temi i dodatkom kako je „međunarodna zajednica oduvijek namjeravala dopustiti Izraelu da zadrži dio teritorije koju je okupirao u šestodnevnom ratu 1967. godine...“ Nastranu što Friedmen ne zna, ili se pravi da ne zna, šta i gdje su prema Rezoluciji Savjeta bezbjednosti UN-a broj 242 okupirane teritorije u pomenutom ratu, a koje uključuju i Istočni Jeruzalem i cijelu Zapadnu obalu. On ne zna, ili se pravi da ne zna, ni da u međunarodnim dokumentima jevrejskih naselja uopšte nema, a naseljenika u njima je danas blizu 600 hiljada – i još se doseljavaju. Zvanični zapadni podaci o ovome, doduše, barataju brojem od oko „svega“ 500 hiljada ilegalnih doseljenika, među 2,5 miliona Palestinaca, ali se tu ne računaju i oni



Izraelci koji tamo žive mimo verificiranih naselja, nelegalnih prema međunarodnim normama i odlukama.

Potpuno svjetlo na navodni „incident“ ambasadora Friedmana u vezi sa ovim naseljima baca samo koji dan kasnije (očigledno ne slučajno) posjeta Benjamina Netanyahua najvećem izraelskom naselju na Zapadnoj obali, Maale Adumimu sa oko 40 hiljada doseljenika, koje se praktično već naslanja na okupirani palestinski Istočni Jeruzalem. Ako je neko i povjerovao da će izjava Friedmana predstavljati makar i formalno problem premijeru Izraela, sada ne može imati nikakvih dilema: Netanyahu ne samo da je najavio izgradnju „hiljada novih kuća“ u Maale Adumimu, naselju koje se uglavilo u srce Zapadne obale i već je strateška prepreka u realizaciji ideje o budućoj palestinskoj državi, već je bez ikakvog ustezanja kazao da će to biti „izraelska teritorija“! David Friedman, dakle, nije „incident“ u cijeloj priči, već samo najava sasvim otvorenog, hladnokrvnog i neupitnog ekspanzionizma i Netanyahua ali i Trumpove administracije povodom najava „novog plana za nastavak pregovora između Izraela i Palestinaca“.

Usput, prema svim zvaničnim podacima međunarodnih organizacija, UN-a i nevladinih organizacija koje se ovim bave, danas je okupirano oko 60 % Zapadne obale, što izraelskim naseljima, što takozvanim „zatvorenim vojnim zonama...“ Vrijeme je ovdje, zapravo, već presudilo po onoj logici koju su pomenuli prvi put na direktan i jasan način šefovi izraelske „interne“ obavještajne službe Shin Bet u dugomatražnom dokumentarnom filmu „Gatekeepers“, kazavši kako su život proveli uspješno dobijajući svaku bitku protiv proizvedenog terorizma u Palestini, a zapravo time stalno gurajući u stranu i prikrivajući suštinsko pitanje mira sa Palestincima – priznavanje uz Izrael i njihove države. Evo pet godina i nakon ovakvog zajedničkog zaključka šest šefova Shin Beta, zadržati i nepomirljivi cionista Friedman, ambasador SAD-a kod „svoje kuće, Izraela“, dodaje svojem biseru o „dva posto“ i krunsku izjavu: „Zapadna obala je dio Izraela, a termin 'dvije države' je izgubio smisao...“

Prateći konkretnije i analitički svakodnevna užurbana kretanja na izraelskoj unutrašnjoj političkoj sceni u kojoj je teren za „odbranu posebnosti“ davno pripremljen, kriminalizacija Palestinaca kao terorista i niže rase dovršena, a potreba Netanyahua za odbranu od progona zbog optužbi za kriminal kod kuće postala nasušna, panika od završetka rata u Siriji je logična. U nizu drugih političko-profiterskih razloga Iran je i za domaću i za svjetsku

javnost najupečatljiviji. Otud je i mogućnost novog rata veoma velika. Jedini ko to može iz njihovog „kampa“ da zaustavi, jeste Trump, da mu je istinski do toga. A ne bi se reklo da jeste. I on kod kuće već grčevito spašava svoju sudbinu. Ne treba zaboraviti ovdje i staru tvrdnju notornog jastreba Ariela Sharona datu davno, na vrhuncu moći. To uvjerenje, međutim, u Izraelu samo jača: „Amerikanci moraju znati da smo od njih utjecajni i u – Americi!“ Ambasador David Friedman jeste američki ambasador u Izraelu, ali logiku i osjećanja Netanyahu danas tamo ne brani, de facto, bezmalo niko živ na svijetu kao on.

Dr. Nabil Shaath, savjetnik palestinskog predsjednika Abu Abbasa kazao je na ovo, uz ostalo, kako je to „jako loša vijest za budućnost bilo kakvog američkog mirovnog plana za Bliski Istok.“ Ovo, ipak, u odnosu na izjave Friedmana ima „samo“ težinu diplomatskog zastrašivanja. Zlokobni prizvuci se u diplomaciji odavno više ne računaju. Samo sila. One izjave Gideona Levya su, ipak, mnogo uvjerljivije kao razlog za strah da bitka Assada i njegovih saveznika u Siriji još nije okončana i ne zna se kada će. I nije slučajno što mi se sve češće vraća u sjećanje izjava direktora Dokumentacionog centra Hezbollaha u južnom Bejrutu koji mi je još prije deset mjeseci kazao kako im se čini kako su Rusi, nažalost, malo preuranili sa uvjerenjem da je vojni dio ratne priče u Siriji završen, i da se slobodno treba prebacivati na diplomatski kolosjek. Siguran sam da danas, uprkos svim pobjedama na bojnopolju, Rusi tako ne misle.

Svakim je danom jasnije da je Sirija sama po sebi i svojim mjestom među širim interesnim razlozima za rat, bila značajna činjenica. Ali i daleko od toga da je bila jedina. Vrijeme je već pokazalo kako su mnogi iz svijeta umočili tamo ruke u krv do lakata. Izrael je rasplet čekao uglavnom izvana, uz povremena zaskakivanja i logističku pomoć teroristima, uključujući i ISIL. Rat koji im je izuzetno odgovarao sada sluti kraju. Za njih je to noćna mora i opasnost jer tako opet postaju ono što su uporno svojom politikom gradili decenijama – sami okruženi morem neprijatelja kojeg su pobijedili više puta, ali te pobjede ne mogu do vijeka. Druga su vremena, druge okolnosti, drugi brojevi, neprijatelji i prijatelji. I raspored snaga. Samo je njihova logika ista. I pogrešna. Nisu svi protiv njih, naprotiv. Samo su oni protiv svih. A mnogi prijatelji danas su im lažni. To nije dobro čak ni za „odabrane“.